

Το κόμπλεξ με τον Χάρη και το κλουβί με τους πιθήκους...

10/Οκτ/2019 00:02

Του Κώστα Στούπα

Το Ευρωκοινοβούλιο πριν από λίγες μέρες με 535 ψήφους υπέρ, 66 κατά και 52 λευκά ενέκρινε ψήφισμα που καταδικάζει τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το Ναζισμό και τον Κομμουνισμό, τονίζοντας πως ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος υπήρξε άμεσο αποτέλεσμα του Γερμανοσοβιετικού συμφώνου Μολότοφ - Ρίμπεντροπ.

Το ψήφισμα υποστήριξαν όλες οι μεγάλες παρατάξεις του Ευρωκοινοβουλίου από το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, τους Συντηρητικούς Μεταρρυθμιστές και τους Φιλελεύθερους, μέχρι τους Πράσινους και τους Σοσιαλδημοκράτες.

Μοναδική θλιβερή εξαίρεση η Ελλάδα από την οποία υπέρ της καταδίκης ψήφισαν μόνο 2 από τους 21 Ευρωβουλευτές. Ήτοι περίπου το 9% της ελληνικής αντιπροσωπείας.

Από τους υπόλοιπους μερικοί κρύφτηκαν στα "λευκά" και αρκετοί ψήφισαν κατά της καταδίκης ενδεχομένως γιατί θεωρούν πως ο "Κομμουνισμός" δεν βαρύνεται με εγκλήματα παρά το γεγονός πως άφησε πίσω του περισσότερα θύματα από το "Ναζισμό"...

Στην αριστερά πιστεύουν πως αν έχεις κάποιο ιδεώδες έστω θολό και αποτυχημένο στην πράξη για την ανθρωπότητα, τούτο είναι αρκετό για να βασανίζεις και να δολοφονείς ανθρώπους...

Το είχε ξεκαθαρίσει ευθαρσώς άλλωστε παλιότερα κυβερνητικός βουλευτής όταν είχε αναφέρει "Οι οργανώσεις αυτές όπως η 17N είχαν ένα λαθεμένο αλλά ένα ιδεώδες που ήταν υπέρ του ανθρώπου...".

Καθήλωση...

Η ελληνική αριστερά έχει μείνει στην αιματηρή περίοδο '45 - '49 όταν προσπάθησε

πραξικοπηματικά να υπαρπάξει την εξουσία, απέτυχε και τιμωρήθηκε γι' αυτό.

Το ηθικό και διανοητικό επίπεδο είναι τέτοιο που θεωρούν πως η δυτική αστική δημοκρατία δεν συνιστά πραγματική δημοκρατία αλλά πραγματική δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία συνιστούν κληρονομικές μοναρχίες σαν της Β. Κορέας όπου ο λαός κυριολεκτικά λιμοκτονεί.

Μιλάμε για διανοητική καθήλωση και ηθική εξαχρείωση ομού... Τουτέστιν βλακεία και απάτη!

Το πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι πως η αριστερά (ανανεωτική, σταλινική και σοσιαλδημοκρατική) δεν έχει κόψει τον πολιτικό ομφάλιο λώρο από την πατρική φιγούρα του Στάλιν, αλλά πως ούτε το κέντρο και η δεξιά αντέχουν να σταθούν πολιτικά, ηθικά και ιδεολογικά απέναντι στον σταλινισμό και τα εγκλήματά του.

Τούτο, όπως κατέδειξε η ψηφοφορία στο Ευρωκοινοβούλιο καθιστά τη χώρα τη μοναδική εξαίρεση σε όλη την Ε.Ε.

Η πρόσφατη σχεδόν ομόθυμη στάση στο Ευρωκοινοβούλιο αποτελεί ντροπή για τη Ν.Δ. και τα άλλα κόμματα που επαίρονται πως συνιστούν το δημοκρατικό ευρωπαϊκό τόξο.

Η στάση των κομμάτων του δημοκρατικού ή συνταγματικού τόξου στο θέμα της καταδίκης των εγκλημάτων του σταλινισμού συνιστά πολιτικό πρόβλημα και καταδεικνύει την ποιότητα των πολιτικών αξιών και προβληματισμών της κοινωνίας μας...

Δεν είμαστε τυχαία μεταξύ των φτωχότερων λαών της Ευρώπης και οδεύουμε τάχιστα στο να γίνουμε οι φτωχότεροι, καθώς οι ανατολικές χώρες που εξήλθαν από τον κομμουνιστικό μεσαίωνα αναπτύσσονται τάχιστα...

Αψιμαχίες με το άγαλμα...

Όπως κατέδειξε η ψηφοφορία στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο η ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία της αριστεράς στη χώρα μας είναι σαρωτική.

Από αυτό πηγάζει ένα μέρος του πολιτικού και κοινωνικού αδιεξόδου που βιώνουμε σαν κοινωνία.

Η αριστερά φέρει βαρέως που ηττήθηκε το '49 από τον ελληνικό στρατό με τη βοήθεια των ΗΠΑ επί της προεδρίας του Χάρυ Τρούμαν. Σε κάθε ευκαιρία λοιπόν βανδαλίζουν το άγαλμα του Αμερικανού προέδρου στην Αθήνα.

Παλαιότερα, την περίοδο του ψυχρού πολέμου οι επιθέσεις στο άγαλμα του Τρούμαν είχαν κάποιο πολιτικό και γεωπολιτικό προσανατολισμό.

Όσοι τις σχεδίαζαν, τις εκτελούσαν ή τις υποστήριζαν πολιτικά και ιδεολογικά απαιτούσαν την απομάκρυνση της χώρας από το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ και την πρόσδεσή της στο στρατόπεδο της ΕΣΣΔ. Για τον σκοπό αυτό άλλωστε κατά τη διάρκεια και μετά τη γερμανική κατοχή η αριστερά προσπάθησε να υπαρπάξει την εξουσία.

Κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου η ελληνική αριστερά υποστήριζε ανοιχτά τους αντιπάλους και με διάφορες επιτροπές ειρήνης και άλλες πρακτικές προσπαθούσε να υποσκάψει το στρατόπεδο που ανήκε η χώρα.

Σήμερα ΕΣΣΔ δεν υπάρχει αλλά ούτε εναλλακτικό γεωπολιτικό στρατόπεδο που να ευφορείται από ανάλογα ιδανικά. Ποια λοιπόν η χρησιμότητα της απομάκρυνσης της χώρας από τις ΗΠΑ, το NATO και την Ε.Δ.;

Ιδίως σε μια περίοδο που η Τουρκία των 80 εκατ. εκφράζει επιθετικές βλέψεις εναντίον όλων των γειτόνων της;

Δηλαδή, αν η Ελλάδα αποκαθλώσει το άγαλμα του Τρούμαν και αποχωρήσει από όλες τις συμμαχίες και τους διεθνείς θεσμούς που μετέχει ποιες επιλογές και συμμαχίες τις απομένουν προκειμένου να συνεχίσει να υπάρχει;

Τοπολιτικό αδιέξοδο της αριστεράς είναι προφανές. Επειδή όμως συνεχίζει να είναι ιδεολογικά κυρίαρχη σε σημείο που ούτε η δημοκρατική κεντροαριστερά, το φιλελεύθερο κέντρο και η συντηρητική δεξιά να την αμφισβητούν, το αδιέξοδο της αριστεράς συνιστά και αδιέξοδο της χώρας.

2) Το πείραμα με τους πιθήκους...

Κατά μια εκδοχή επιθετικές κινήσεις σαν αυτές στο άγαλμα του Τρούμαν αποτελούν αταβιστικές κινήσεις που αποσκοπούν στη διατήρηση των δεσμών ενός ποιμνίου όπως συνηθίζεται με όλες τις νεκρές θρησκείες.

Υπάρχει μια παλιά ιστορία που περιγράφει ένα πείραμα συμπεριφορικής που εξηγεί τέτοιες πρακτικές.

Το πείραμα που περιγράφεται στη συνέχεια αποδίδεται σε μια σειρά πειραμάτων του καθηγητή Stanley Milgram και σε γενικές γραμμές έχει ως εξής:

"Σε ένα κλουβί που έχουμε κλεισμένους 5 πιθήκους, κρεμάμε ένα τσαμπί μπανάνες.

Όπως είναι φυσικό οι πίθηκοι τρέχουν να πιάσουν το τσαμπί με τις μπανάνες. Ένας από τους αυτούς θα φτάσει πρώτος και θα φάει τις μπανάνες.

Οι άλλοι 4 που δεν τα καταφέρουν καταβρέχονται με μια μάνικα με πιεσμένο παγωμένο νερό.

Αυτός που έπιασε το τσαμπί είναι ευχαριστημένος οι άλλοι 4 προσπαθούν να ξεπεράσουν το σοκ.

Μετά από μερικές ώρες, η κατάσταση της ομάδας επανέρχεται στο φυσιολογικό.

Ξανακρεμάμε ένα τσαμπί με μπανάνες και όλοι οι πίθηκοι τρέχουν να το πιάσουν. Ο πιο γρήγορος τα καταφέρνει και πάλι και τις τρώει και ευχαριστιέται. Οι άλλοι 4 καταβρέχονται με παγωμένο νερό.

Το σκηνικό αυτό επαναλαμβάνεται μερικές φορές...

Από κάποιο σημείο και μετά, μόλις τοποθετείται το τσαμπί και πάει να ξεκινήσει ο πιο γρήγορος, οι άλλοι 4 τον πλακώνουν στο ξύλο προκειμένου να αποφύγουν τα καθέκαστα..

Το τσαμπί παραμένει στη θέση του για πολλή ώρα. Όποιος προσπαθεί να το πλησιάσει ξυλοφορτώνεται.

Μετά από μερικά ξυλοφορτώματα, ο γρήγορος "μαθαίνει το μάθημά του" και δεν ξαναπροσπαθεί.

Στη συνέχεια βγάζουν από το κλουβί έναν από τους 4 πιθήκους, αυτούς που καταβρέχονταν και βάζουν έναν καινούριο πίθηκο, αντικαταστάτη.

Ο καινούριος πίθηκος, με το που βλέπει το τσαμπί με τις μπανάνες το οποίο φυσικά δεν ακουμπάει πλέον κανένας από τους "έμπειρους" της ομάδας ορμάει να το πιάσει. Οι υπόλοιποι 4, συμπεριλαμβανομένου και του παλιού "γρήγορου", τον βουτάνε και τον κάνουν μαύρο στο ξύλο.

Ο παλιός "γρήγορος" μπορεί και να χαίρεται που τρώει και κάποιος άλλος ξύλο. Ο καινούριος δεν ξέρει γιατί τρώει ξύλο, αφού δεν είχε την εμπειρία του καταβρέγματος.

Μαθαίνει όμως πολύ γρήγορα ότι αν ξεκινήσει να πιάσει το τσαμπί, αυτό συνεπάγεται ξύλο από τους υπόλοιπους.

Έτσι υπάρχει ένα τσαμπί μπανάνες το οποίο δεν πάει να πιάσει κανείς.

Στη συνέχεια βγάζουμε πάλι έναν από τους παλιούς 3 πιθήκους (όχι τον παλιό "γρήγορο" ούτε τον νέο ξυλοφορτωμένο) και βάζουμε έναν καινούργιο αντικαταστάτη.

Αφού επαναλάβουμε τις προηγούμενες κινήσεις τους αντικαθιστούμε έναν έναν όλους.

Στο τέλος έχουμε 5 πιθήκους που βλέπουν το τσαμπί και δεν τρέχουν να το πιάσουν χωρίς να ξέρουν το γιατί.

Στη δική μας περίπτωση έχουμε κάποιους που σε κάθε ευκαιρία τρέχουν να βανδαλίσουν ένα άγαλμα ή να κατασκοπεύσουν τη χώρα τους γιατί έτσι έκαναν πριν δεκαετίες επειδή κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου υποστήριζαν τους αντίπαλους που τώρα όμως δεν υπάρχουν...

Βλέπε: Το πείραμα με τους πιθήκους

kostas.stoupas@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)